

rende, at en stor del af svindelen fjernes ved at fjerne grundlaget for svindelen. Det vil sige ved at fjerne tilskudsordninger og ved at fjerne den politiske styring af udviklingen, som tilskud er udtryk for. Vi mener, det bør være noget helt grundlæggende, og det er et element, som desværre ingen indtil nu rigtig har taget til sig. Jeg tror, at det er den eneste måde, hvorpå man for alvor kan få gjort noget ved svindelen.

Endelig skal jeg om Revisionsrettens placering i forhold til svindelbekæmpelse sige, at i Dansk Folkeparti synes vi, det er beklageligt, at vi fra dansk side har været med til at undergrave tilliden til rettens arbejde. Vi har haft nogle småproblemer omkring landbrugssektoren, som Revisionsretten har påpeget, og det er, som om de problemer har været udgangspunktet for, at regeringen har været med til at underminere tilliden til rettens arbejde i øvrigt. Det synes jeg er trist. Vi mener omvendt, at det, retten kommer med også i sine årsberetninger, er udtryk for, at der er en hel del galt, og vi mener faktisk ikke, at årsberetningerne bruges i tilstrækkeligt omfang til at komme problemerne til livs. Det er også derfor, Revisionsretten må nævne de samme problemer år efter år, og det er naturligvis utilfredsstillende.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for en noget lang, men jeg synes god og nødvendig debat.

Lad mig til indledning slå fast, at reformer af strukturfonde, Samhørighedsfonden, jo under alle omstændigheder er nødvendige. Hvad enten vi gennemfører udvidelsen eller ej, vil der være behov for at se på disse fonde. Det er også et dansk ønske, at man i forbindelse med en revision af fondene lægger en øget vægt på miljøhensynene; det vil være naturligt for Danmark at arbejde for det.

Og lad mig så for at få størrelsesordenen i det, vi taler om, bragt på plads understrege, at de finansielle rammer, der er lagt for EU frem til 1999, jo betyder, at EU får tilført 1,27 pct. af de enkelte landes bruttonationalindkomst. Det er altså 1,27 pct. af ressourcerne i de enkelte lande, der tilføres som egne indtægter. Det er bare for at sætte et størrelsesforhold op. Der er altså ikke tale om, at disse fonde og midler, som tilføres EU, er en meget stor og afgørende størrelse.

Det er som sagt rigtigt, at der skal ske reformer på området. Vi er i færd med hos os selv her i Danmark at gøre os tanker og forestillinger, og der er et arbejde i gang, som vil kunne

rapporteres til regeringen her i løbet af foråret. Kommissionen for sin del er i gang og venter at komme med et udspil til efteråret, så tingene er altså sat i værk.

Lad mig så understrege, at når vi taler om udviklingen af de nye medlemslande, er det altså vigtigt at holde fast ved, at udviklingen i medlemslandene jo ikke alene og langt fra er et spørgsmål om, hvad der er i nogle fonde, for der er i meget høj grad også tale om, at de nye medlemslande bliver en del af den samlede politik, f.eks. fuldt medlemmer af det indre marked, og dermed kan nyde gavn af de fordele, der følger heraf. Derfor er markedsadgangen for de nye medlemslande af helt central betydning, og jeg synes, det er forkert i diskussionen om fondene og de nye landes vilkår at se bort fra markedsadgangen, som trods alt i disse nye medlemslandes egne vurderinger er det vigtigste.

Det er ikke hensigtsmæssigt at forhandle om strukturfonde og landbrugsreformer under regeringskonferencen. Det ville ikke være en fremkommelig fremgangsmåde, og derfor har medlemslandene været enige om, at regeringskonferencen nu engang har det program, vi kender, mens de andre spørgsmål har deres eget spor at køre i. Der er aftalt finansielle retningslinjer frem til 1999, den såkaldte Delors-2-pakke, og frem til 1999 har vi altså en viden om, hvorledes det er med egne indtægter, og hvorledes det er med fondene.

Det er jo aftalt mellem de nuværende medlemslande, at ca. 6 måneder efter afslutningen af regeringskonferencen påbegyndes forhandlingerne med de nye medlemslande, og det vil sige, at med afslutning her den 15. juni vil forhandlingerne med nye medlemslande kunne begynde i begyndelsen af 1998, og det er Danmarks mål og erklærede målsætning, at forhandlingerne skal påbegyndes med samtlige de nye ansøgerlande på samme tid. Det er ikke EU, der på forhånd skal udvælge de kommende medlemmer. Det må fremgå af forhandlingerne, hvem det skal være, og det må fremgå af forhandlingerne, hvor hurtigt man kan nå frem. Jeg tror ikke et øjeblik på, at man kan slutte forhandlingerne med alle på samme tid, men man kan begynde med alle på samme tid.

Hr. Kent Kirk spurgte til tiltrædelsesstrategien. Kunne man forbedre den, kunne man forestille sig, at man i og for sig tog forskud og støttede de nye lande før medlemskabet? Det gør vi jo i virkeligheden. PHARE-programmet er jo et program, som har til formål at forberede de nye